

«Si fos per ell, ho faríem un cop al mes» la consulta de la setmana

[inicentrareport]Cada setmana rebem varies consultes anònimes d'adolescents com tu que tenen problemes de tot tipus: amor, amistats, dificultats personals, estudis, sexualitat, conductes alimentàries...

Com ja sabràs si ets lector/a habitual, a El Consultori, un equip de psicòlogues i sexòlogues expertes resolen dia a dia les vostres preocupacions de manera totalment anònima. Aquí et deixem una de les consultes d'aquesta setmana.

Consulta anònima, noia 25 anys: "Si fos per ell, ho faríem un cop al mes"

El meu xicot té 10 anys més que jo i ho utilitza d'excusa per no tenir relacions sexuals quasi mai. A part, menciona que va estar 10 anys amb la seva ex parella i que va ser ella que el va acostumar a fer-ho un cop al mes o cada dos mesos. Fins i tot, quan estava embarassada no tenien cap tipus de sexe durant els 9 mesos de l'embaràs.

Jo vull entendre'l però em costa acceptar-ho.

El que més ràbia em fa es que a vegades em ve per darrere, abraçant-me, fent-me petons al coll i tocant-me de manera sexual i després, quan jo tinc ganes ell diu que només era un joc. Una vegada, en presència de dos amics seus, va fer el mateix però més exagerat ja que em posava mà per dins la roba per provocar-me més. Quan l'hi deia d'anar a una habitació o que marxessin els seus amics no volia. Un cop van marxar tampoc va voler fer res i es va adormir. Al dia següent l'hi vaig comentar que no em va agradar que ho fes en presència dels seus dos amics i ell, a sobre, es va enfadar dient que sóc jo la dolenta per posar els meus traumes sexuals com si ell també ho fés.

No em sento prou desitjada sexualment ni carinyosament ja que moltes vegades he de demanar que em faci petons o abraçades, cosa que moltes vegades també es nega amb l'excusa de la seva ex.

Jo sí que sóc carinyosa i m'agradaria que ell també ho fós almenys una mica cada dia.

Resposta de la sexòloga del Consultori:

Hola,

Ens alarmen una mica tots aquests comportaments que expliques que té la teva parella. La situació en presència dels dos seus amics sentim que és desmesurada i que està completament fora de lloc. I el més alarmant és el fet que tu li expressis el teu malestar i enfado i ell et tiri tota la responsabilitat a tu, sense tenir-te en compte. A partir del que ens has explicat, sentim que per part seva hi ha 0 responsabilitat afectiva i que no es responsabilitza de les seves accions ni et té en compte.

Ets lliure de fer el que vulguis dins aquesta relació, però considerem que el més important no és que facis més esforços per intentar entendre'l i acceptar-lo. Més aviat, que t'entenguis i t'acceptis a tu mateixa (escolta't, observa't, parla amb les amigues, valida't i tingues clar el què necessites i el que et mereixes) i a partir d'aquí li posis els límits que necessites i li comuniquis tot allò que no t'agrada, que no et fa sentir a gust, que no vols i tot allò que sí que necessites com a persona i dins d'una relació. I si no t'ho vol donar, hauràs de valorar si vols seguir en aquesta relació.

Sabem que a vegades és dur escoltar depèn de quines paraules, però tristament hem après a relacionar-nos a partir d'un sistema patriarcal. Això significa que és fàcil i comú que en les relacions de parella, i més heterosexuales, es doni una relació de poder en la que l'home té més privilegis que la dona i això faci que la relació sigui desigual i que, per tant, es puguin donar certs rols de poder, de control, d'opressió, de submissió de l'home cap a la dona. És molt important ser-ne conscients per poder posar els límits que facin falta i no quedar-nos a cap lloc que no ens estimin com ens mereixem.

Gràcies per la consulta i una abraçada!

Cristina Albó, psicòloga especialitzada en sexualitat

Si tens qualsevol por, dubte o problema ens pots escriure anònimament a través d'aquest formulari especificant si la consulta és de Psicologia general, sexualitat o alimentació i imatge personal:

[consultori]2[/consultori]
[ficientrareport]